

תת"ע 223/06/18 - מדינת ישראל נגד איסקוב אלמן

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 223-06-18 מדינת ישראל נ' איסקוב אלמן(אסיר)
תיק חיצוני: 14211100491

בפני	כבוד השופט אלכס אחר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	איסקוב אלמן (אסיר)

החלטה

רקע עובדתי והליכים נוספים:

ביום 15.5.18 נהג הנאשם ברכב פרטי בזכרון יעקב וזאת ללא רישיון רכב, ללא פוליסת ביטוח וללא רישיון נהיגה אשר פקע למעלה משנתיים. על כן, זומן הנאשם לדיון בבית המשפט בחדרה והודע לו כי ביום 14.4.16 נשפט בהיעדרו ונפסל רישיונו לתקופה של 3 שנים במסגרת תיק 3966-06-14. הנאשם לא התייצב למשפטו, על אף שקיבל לידיו את ההזמנה וחתם עליה ועל כן הובא בצו הבאה.

לאחר מכן, על אף שהודע לנאשם על הפסילה, שב הנאשם לנהוג וביום 28.9.18 נתפס הנאשם נוהג בכביש 40 כאמור בהיותו בפסילה וללא רישיון נהיגה שתוקפו פג למעלה משנתיים, ללא רישיון רכב וללא פוליסת ביטוח. בנסיבות אלה, נעצר הנאשם והוגש נגדו כתב אישום בתיק 6148-09-18 וכן בקשה למעצר עד תום ההליכים בתיק 6149-09-18.

ביום 20.11.18 ביקש הנאשם לצרף לתיק זה את תיק 6148-09-18, הודה בו והורשע על פי הודאתו.

ביום 19.12.18 נשמעו הטיעונים לעונש וניתן גזר הדין בעניינו של הנאשם במסגרתו אומץ הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים בו הוסכם על מאסר בפועל שבין 6 - 8 חודשים ובין היתר, נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל.

הטיעונים לעונש:

ב"כ המאשימה הגיש רק את גיליון ההרשעות התעבורתי של הנאשם, סקר את עבירותיו הקודמות ואלו בגין הוא הורשע בתיק זה וביקש להטיל על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל (הרף הגבוה של הסדר הטיעון).

ב"כ הנאשם עתר לאימוץ הרף התחתון של ההסדר וזאת לדבריו משום שהנאשם נעצר עד תום ההליכים מיום 28.9.18 בהיעדר חלופה לשחרור. ב"כ הנאשם טען ששלושת החודשים בהם עצור הנאשם הינם תקופת מעצר קשה יותר ממאסר בפועל ויש לקחת זאת בחשבון ולהתחשב בכך בעת קביעת משך המאסר. ב"כ הנאשם טען שלא יכלו לבקש

תסקיר משירות המבחן היות והנאשם עצור. עוד המשיך הסנגור וטען שהנאשם לא עבר עבירה מאז שנת 2014 "לא נדון למאסר בפועל ולא לעבודות שירות, ובית המשפט הורה שצריך ללכת בצורה מדורגת עם אנשים לא להשיט עליהם מאסר בפועל פעם ראשונה, הנאשם אדם נורמטיבי לחלוטין" (עמ' 7 לפרוטוקול).

גזר הדין:

לאחר סקירת חומרת העבירות, ציינתי כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שלקח אחריות על מעשיו וכן את העובדה שהנאשם נעצר עד תום ההליכים מיום 28.9.18. סקרתי את טיעוני ב"כ המאשימה וכן את טיעוני ב"כ הנאשם "כי מאחר ומדובר במאסרו הראשון של הנאשם יש לאמץ את הרף התחתון של ההסדר באופן שיוטלו על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל" (עמ' 8 לפרוטוקול). על כן, גזרתי על הנאשם מאסר בפועל למשך 6 חודשים אשר יחושב מיום מעצרו 28.9.18.

הבקשה שבפני:

ביום 30.5.19 נתקבלה בתיק בית המשפט בקשה הנושאת תאריך 20.12.18 מאת שירות בתי הסוהר בה נדרשת הבהרת בית המשפט באשר לאופן נשיאת המאסר, האם בחופף או במצטבר. הבקשה גילתה, כי הנאשם כבר נושא עונש מאסר של 12 חודש בגין גניבת רכבים במסגרת תיק שמספרו 42249-09-12 אליו היה אמור להתייבב ביום 2.8.15 אך הנאשם בחר שלא לעשות כן עד שנעצר ביום 28.9.18. ואולם, משנראה כי בית המשפט לא היה מודע למצב זה, נדרשת הבהרת בית המשפט באשר לעונש המאסר אותו גזר כאמור ביום 19.12.18.

הבקשה הובאה לתגובת הצדדים.

המאשימה טוענת כי דבר מאסרו של הנאשם לא היה ידוע לה ולבית המשפט וכי אם יחליט בית המשפט לחפוף את המאסרים, יצא הנאשם נשכר מהחלטתו שלא להתייבב למאסר הראשון שנגזר עליו בכך שהמאסר אשר נגזר עליו בתיק זה למעשה לא יינשא. על כן, עותרת המאשימה לקבוע שהמאסרים יינשאו במצטבר.

מנגד, ב"כ הנאשם עתר לחפיפת עונשי המאסר לפי סעיף 45(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ובנסיבות העניין מצאתי לנכון להביא את התגובה כלשוונה: "בעת שנגזר עונשו של הנאשם בתיק זה הוא ריצה עונש מאסר בפועל בן שנה בתיק אחר. בית המשפט הנכבד לא הורה שהעונש שנגזר על הנאשם בתיק דנן ירוצה בזה אחר זה.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 45(ב) לעיל, על הנאשם לרצות את עונש המאסר בתיק האחר בלבד, היות והוא של שנת מאסר, ואילו גזר הדין בתיק דנן הינו של מאסר בן 6 חודשים בלבד.

גזר הדין של בית המשפט הנכבד הינו חלוט (ההדגשות במקור) ואינו ניתן לשינוי, לבטח לא על ידי הערכאה הדיונית. לכן מתבקש בית המשפט הנכבד לבטל את הדיון הקבוע ליום 10.7.19.

למעלה מן הצורך יוער, כי השאלה אם המאשימה ידעה או לא ידעה שהנאשם מרצה עונש מאסר אחר בעת מתן גזר הדין אינו מעניינו של הנאשם. חזקה על המאשימה שהיא מודעת למצבם של הנאשמים ועומדים לרשותה כל האמצעים לבירור שאלה זו. מכל מקום, הנאשם אינו מתכוון להתנצח עם המאשימה בשאלה זו,

שכן גזר הדין הינו חלוט".

דין והכרעה:

אפתח ואומר כי בתחילה נקבע דיון במעמד הצדדים לשם שמיעת טיעוניהם ואולם, לאור בקשת ב"כ הנאשם לביטול הדיון ומתן החלטה על סמך תגובות הצדדים בלבד, והן לאור הודעת שירות בתי הסוהר על מועד שחרורו הקרוב של הנאשם טרם מועד הדיון והחשד המבוסס כי לו ישוחרר, לא יתייצב לנשיאת מאסרו בתיק זה בהתאם להחלטה זו, אני מורה על ביטול הדיון ודן בבקשת שירות בתי הסוהר בהחלטה זו בהיעדר הצדדים.

בפניי בקשה להבהיר האם עונש המאסר בן ששת החודשים שהוטל על הנאשם בתיק זה יינשא בחופף לעונש המאסר אותו נושא הנאשם כעת ואשר הוטל עליו בתיק אחר וזאת ללא ידיעת בית המשפט או שמא יינשא במצטבר. בסוגיה זו עוסק סעיף 45(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 הדן במאסר חופף וקובע כך:

"מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שינשא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ינשא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר."

לטענת ב"כ הנאשם, מששתק בית המשפט בגזר הדין, יש להחיל את הסעיף באופן בו למעשה ישתחרר הנאשם ממאסר ללא שקיבל עונש כלשהו על העבירות החמורות שביצע ובהן הורשע בתיק זה.

כאמור, בעת גזירת דינו של הנאשם בתיק זה, לא היה ידוע לבית המשפט כי הנאשם נושא בעונש מאסר ארוך בגין תיק אחר, וודאי שלא כי הוא נושא בו כעת לאחר שמשך שלוש שנים תמימות עשה לעצמו דין ובחר שלא להתייצב אליו ולשאת בעונשו בשנת 2015. ברע"פ 5989/13 ביטון נ' מ"י (4.3.14) נקבע:

"יש לדחות את טענתו של המבקש, לפיה יש להחיל בעניינו את הכלל הקבוע בסעיף 45(ב) לחוק העונשין, ולהורות כי עונש המאסר שנגזר עליו בתיק השני ירוצה בחופף לעונש המאסר שנגזר עליו בתיק הראשון. סעיף 45(ב) לחוק העונשין קובע את ברירת המחדל שעה שגזר הדין השני שותק בשאלה, האם עונש המאסר שנגזר על הנאשם ירוצה בחופף או במצטבר לעונש מאסר שהושת עליו בתיק קודם. ואולם, למרות האמור בסעיף 45(ב) הנ"ל, אין כל ספק כי לבית המשפט נתונה הסמכות לגזור, במקרים המתאימים, עונשי מאסר מצטברים...במקרה שלפנינו, נקבע כי בשים לב לעברו הפלילי המכביד ביותר של המבקש, ולנוכח העובדה שהוא ניצל את הדחייה שחלה בריצוי עונש המאסר שהושת עליו במסגרת התיק הראשון, כדי לבצע עבירות נוספות, אין מנוס אלא להורות על הצטברות העונשים."

צודק ב"כ הנאשם שעל המאשימה להביא בפני בית המשפט את מלוא התמונה ובכך התרשלה, עת לא הגישה בטיעוניה לעונש גם את גיליונו הפלילי של הנאשם ולא בדקה את מלוא הנתונים הרלוונטיים ביחס לעברו של הנאשם - הרשעותיו במישור התעבורתי ובמישור הפלילי כאחד. עם זאת, מן הראוי להפנות לפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 4815/13 מ"י נ' אלעוקבי (1.1.14) שם נקבע כדלהלן:

"לאחר שבחנו את טיעוני הצדדים, בהקשר זה, ובשים לב לעובדה כי המערערת לא

הציגה את מלוא התמונה בפני הערכאה הדיונית, הגענו למסקנה כי יש להורות על הצטברות חלקית של העונשים, כפי שיפורט להלן. איננו סבורים כי ניתן להיענות לבקשתו של בא כוח המשיב, להמנע כליל מצבירה מסוימת של העונשים, מאחר שאין מחלוקת כי מדובר בפרשות שונות, שבמסגרתן ביצע המשיב עבירות חמורות, כמפורט לעיל."

אמנם המאשימה התרשלה וב"כ הנאשם טוען שאין זה מעניינו של הנאשם האם המאשימה ידעה או לא, אולם התרשלות זו איננה נופלת על כתפיה בלבד, משום שאכן אין זה מעניינו של הנאשם אך זה וודאי מעניינו של בא כוחו, הסנגור המלומד, שאף הוא חייב לנהוג בתום לב, במקצועיות ובהגינות כאשר הוא עצמו טוען לעונש בשם מרשו ומוצא לנכון, מסיבותיו השמורות עימו, לציין ברחל בתך הקטנה כי זהו המאסר הראשון של הנאשם (עמ' 7 לפרוטוקול). בנסיבות אלה, הסנגור עצמו התרשל עת לא בדק או בדק והתעלם מהנתונים המהותיים הרלוונטיים כאמור לעיל ביחס למרשו. בעפ"ג (מרכז) 38755-05-17 מ"י נ' פנסו (22.10.17) נקבע כי בהתנגשות בין שני העקרונות של חובת עורך דין מול בית משפט למול חובתו ללקוח, הראשונה גוברת, והיה על ב"כ הנאשם לציין עובדה זו עובר למתן גזר הדין בתיק השני, שאלמלא כן- הרי היה בכך משום הטעייה וכך נכתב:

"איסור הטעיית בית משפט מוסדרת, אם כי לא באופן ממצה, בסעיף 54 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961 (להלן: "חוק לשכת עורכי הדין") מטיל חובה רחבה לפיה על עורך הדין לעזור לבית המשפט לעשות משפט; בכלל 34 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית) תשמ"ו-1986 המטיל חובה על עורך דין שלא להטעות את בימ"ש בכתב או בעל פה בהעלאת טענה עובדתית או משפטית ביועו כי אינה נכונה; וכן באמצעות סעיף 61(3) לחוק לשכת עורכי הדין הקובע כל מעשה או מחדל שאינו הולם את מקצוע עריכת הדין כעבירת משמעת.

חובתו של עו"ד שלא להטעות את בימ"ש אינה נוגעת רק לפעולות הטעיה אקטיביות, כי אם גם להטעיה במחדל, ובאי גילוי של עובדה רלוונטית או בהתפתחות רלוונטית הקשורה לתיק ולהחלטה שניתנה בו (ראו: לימור זר גוטמן "חובת עורך דין לא להטעות את בית המשפט" עיוני משפט כ"ד(2) 413, עמ' 442-444).

כך, ברע"פ 4574/99 מדינת ישראל נ' ציון לגזיאל, נד (2) 289 (פורסם בנבו, מיום 1.5.00) דן בימ"ש העליון בסוגיה בה התבקש נאשם לתת לתביעה להעתיק חומר חקירה שאבד לה והיה מצוי ברשותו. משסרב הנאשם לעשות כן בטענה כי זכותו לאי הפללה עצמית תפגע, קיבל בימ"ש את בקשת התביעה, בקובעו כי אין לסייע לנאשם להתחמק מקיום הליכי משפט תוך שימוש מצדו בזכות שלא בתום-לב...

וכן נקבע בהמשך (שם, עמ' 293 פסקה 3)-

"אפשר להגיע לאותה תוצאה גם מנקודת הראות של חובת הסניגור כלפי בית-המשפט. סעיף 54 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961 קובע כי "במילוי תפקידיו יפעל עורך דין לטובת שולחו בנאמנות ובמסירות ויעזור לבית המשפט לעשות משפט". סבור אני שבגדר חובות הנאמנות שעורך-הדין חב למרשהו אין נכללת ה"חובה" לסייע בידו לסכל הליך שהוגש נגדו על-ידי הימנעות מלאפשר לתביעה הכללית להעתיק את החומר המצולם שברשותו, שהרי במקרה דנן גוברת חובתו של עורך-הדין לעזור לבית-המשפט לעשות משפט על פני כל שיקול אחר...סמכותו הטבועה של בית-המשפט היא להורות לסניגור לסייע בקיום הליכים תקינים בגדר כל הליך

המתנהל לפניו, ובלבד שטענותיו, כמו במקרה שלפניו, נשמעו.

דברים אלה יפים אף לענייננו, בשינויים המחויבים.

...

בנסיבות אלה לא עודכן בית משפט קמא בבואו לגזור דינו של המשיב בהתפתחות עדכנית ורלוונטית מאוד בענייננו, כאמור, ובעובדה כי המשיב כבר נדון למאסר ממושך בפועל, שבוצע תוך ניצול סמיכות הזמנים ההדוקה בין גזרי הדין ואי הבאת דבר המאסר הנוסף לתשומת ליבו של נציג התביעה באולם.

חובת הנאמנות של הסנגור למשיב נסוגה בנסיבות אלה מפני העמדת בית משפט על קביעתו בשל חסר עובדתי אובייקטיבי (מתן גזר דין יום קודם לכן), לא ראוי כי תעשה במחיר הטעייתו של בית המשפט בבואו לעשות צדק, לא כל שכן על רקע חובותיו האמורות לסייע לבית המשפט בכך."

בנסיבות העניין, הנאשם כפי שצוין לעיל, עשה דין לעצמו, לא התייצב לנשיאת מאסרו ובישיבת הטיעונים לעונש אשר התקיימה בפניו, נהג בחוסר תום לב מובהק עת איפשר לבא כוחו להטעות את בית המשפט בטיעונו כאמור לעיל. במצב דברים זה, אני מוצא לנכון לציין שהן המאשימה והן הנאשם ובא כוחו התרשלו בכך שלא מצאו לנכון לציין בטיעוניהם לעונש את העובדה שהנאשם הורשע זה מכבר בהליך פלילי ואמור היה לשאת ואף לסיים עונש מאסר בפועל של 12 חודשים.

ככל שבמקרים אחרים שנדונו בבתי המשפט ניתן היה להשיב את הדיון לבית המשפט שגזר את המאסר השני ולשמוע את הצדדים האם יש לחשב את המאסר בחופף או במצטבר, הרי שבמקרה שלפניו, לא ניתן לעשות כן ואף אם כן, סבורני שאין מקום לעשות כן. הנאשם נושא בעונש מאסר של שנה אשר הוטל עליו לפני כשלוש שנים ואילו היה מתייצב אליו ביום שבו נקבע שעליו להתחיל ולשאת בו, דהיינו 2.8.15, הרי שהיה מסיים לשאתו לפני כשנתיים באופן שבו לא ניתן היה לדון האם יש לחפוף את עונש המאסר בתיק זה או להורות שיינשא במצטבר. מעבר לאמור, בא כוח הנאשם עצמו סבור שאין צורך לקיים דיון בבקשה ושניתן להכריעה בהסתמך על טיעוני הצדדים שהוגשו בכתב. אעיר, כי בא כוח הנאשם לא צירף ולא הפנה בתגובתו לפסיקה.

בענייננו, משעשה הנאשם דין לעצמו, נמלט מעונשו ולא התייצב אליו עד שנתפס נוהג בפסילה ועל כן נעצר, הרי שחוסר תום לבו של הנאשם מתעלה על כל מחדל של המאשימה. התמונה המצטיירת לפיה כאשר הנאשם מוזמן לדיון הוא אינו מתייצב עד שמובא בצו הבאה ולעונש מאסר שהוטל עליו איננו מתייצב עד שנעצר במקרה, מלמדת כי אין המדובר באדם נורמטיבי, או במי שנוטל אחריות ומקבל עליו את גזירת הדין או במי שמכה על חטא, מבקש כפרה ומגיע לנשיאת עונשו מרצונו לאחר מספר שנים, אלא בעבריו הנמלט מאימת הדין. בנסיבות אלה, בהם השיג לעצמו במרמה גזר דין מקל דהיינו, 6 חודשי מאסר בפועל (מקום בו טווח הענישה בהסדר הטיעון הועמד על תקופה של בין 6-8 חודשי מאסר בפועל והעובדה שהמידע אשר לא הובא בפני בית המשפט, היה בו כדי להקל עם הנאשם), אינני סבור שהנאשם זכאי כעת ליהנות מפירות חטאיו אלה באופן בו אי התייצבותו לנשיאת עונשו בגין גניבת רכבים תטיב עמו ותאיין את עונש המאסר אשר נגזר בתיק זה כשלוש שנים לאחר מכן בגין נהיגה בפסילה ולא בפעם הראשונה, אף לא השניה.

בעפ"ג (מרכז) 16279-01-18 פנסו נ' מ"י (10.6.18) הוזכרה הדרך בה על בית המשפט ללכת בבואו להחליט האם

לחפוף עונשים או לקבוע שיינשאו במצטבר:

"עוד צדק בית משפט קמא בניתוח הפסיקה מן השנים האחרונות, לפיה הגישה הרווחת היא כי יש לראות בסעיף 45(ב) לחוק העונשין ככלי פרשני-טכני ולא כהכרעה ערכית, ולפיו רק במקום בו בית המשפט לא התייחס מפורשות לאופן ריצוי העונשים, תהיה ברירת המחדל ריצוי בחופף (ראו סעיף 6 לגזר הדין של בית משפט קמא ולכל ההפניות שם). בד בבד, הפסיקה עמדה על שיקול הדעת הנרחב שמסור לבימ"ש בבואו לשקול את אופן ריצויים של עונשי מאסר, כשהשאלה אם יורה על צבירת המאסרים או על חפיפתם כפופה לשיקולים מנחים, ובכלל זה -קיומה של זיקה בין המעשים, תוך בחינת השאלה אם במסגרת המסכת העובדתית מדובר בעבירות עצמאיות שלהן קיום ממשי נפרד, והעבירות מובחנות זו מזו באופן שיצדיק הטלת עונש מצטבר; חומרת המעשים ונסיבות ביצועם המצדיקות תגובה עונשית מיוחדת; ועריכת איזון עם נסיבותיו האישיות של הנאשם, היינו, גילו, עברו פלילי, לקיחת אחריות וכיו"ב (ראו ע"פ 2134/12 ליושצנקו נגד מדינת ישראל [27.8.15]; ע"פ 6386/12 מארק עמנואלוב נ' מדינת ישראל [06.12.2015])

...

מדיניות משפטית זו אינה משתנה מקום בו התביעה לא הייתה מודעת לקיומו של גזר דין נוסף בעניינו של המערער, לא הפנתה את תשומת ליבו של בימ"ש קמא לכך, ונמצא שיוצא חוץ- נשכר. לא כל שכן מקום בו להתנהלות התביעה ניתן ביטוי הולם בגזר הדין המשלים ע"י חפיפת חלקו של עונש המאסר למאסר הנוכחי

...

יתרה מכך, בנסיבות אלה, חובתו של ב"כ המערער, כמו של המאשימה, הייתה להעיר את תשומת ליבו של בית המשפט קמא לכל נסיבה רלוונטית שנעלמה מעיניו טרם מתן גזר הדין, ומשלא עשה כן - אין לו להלין אלא על עצמו".

כאמור, לו היו מלוא הנתונים מונחים בפני בית המשפט, אולי היה נגזר על הנאשם עונש חמור יותר ואולם, משלא נעשה כן, לאור מחדלי הצדדים, הרי שנגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר מיום מעצרו. עם תוצאה זו אין להשלים והיא נוגדת את אינטרס הציבור. משביצע הנאשם עבירות רבות של נהיגה בפסילה, אינטרס הציבור ועקרון ההרתעה דורשים כי הנאשם ישלם על מעשיו וודאי שלא ימלט מהם אך משום שנמלט מעונשו קודם לכן ונאלץ לבצעו כעת משנתפס בעבירה אחרת.

ברע"פ 5112/18 פנסו נ' מ"י (31.1.19) אושרו פסקי הדין של המחוזי ונפסק: "משנפלה טעות יש לתקנה משהאינטרס הציבורי מחייב את תיקונה ואין כל משמעות לשאלה מי מהצדדים היה אחראי לה".

בנסיבות אלו, נוכח מהות העבירות (גניבת רכבים ושנים לאחר מכן נהיגה בפסילה), היותן מעשים נפרדים ועצמאיים, שבוצעו על ידי המערער במועדים שונים, במקומות שונים ובנסיבות שונות, ולא היוו חלק מתכנית עבריינית כוללת אחת, כמו גם חומרתן הרבה ונסיבות ביצוען על רקע היותו נמלט מנשיאת בעונש מאסר, יש ללמוד על חומרה יתרה במעשים שאינה מאפשרת חפיפה בין המאסרים. ככל שהמאשימה התרשלה, הרי שהנאשם נהנה מכך בזה שנגזרו עליו אך 6

חודשי מאסר בפועל ולא 8. מלבד הקלה זו, שאף היא הושגה כאמור במרמה, אין הנאשם זכאי כעת ליהנות מהקלה נוספת, וודאי שלא מאיון עונשו ועל כן אני מורה על נשיאת עונש המאסר בן ששת החודשים במצטבר לעונש המאסר בו נושא הנאשם כעת.

סופו של דבר, אני דוחה את תגובת בא כוח הנאשם ומורה שעונשי המאסר יינשאו במצטבר זה לזה דהיינו עונש המאסר אשר הוטל על הנאשם בתיק זה שבפניי יינשא **במצטבר** לעונש המאסר שהוטל עליו בת"פ 42249-09-12 שאליו היה אמור להתייצב ולהתחיל בו ביום 2.8.15.

המזכירות תשלח עותק מהחלטה זו אל שירות בתי הסוהר בדחיפות ותוודא קבלתה וזאת על מנת למנוע את שחרור הנאשם ביום 26.6.19 שכן, לאור התנהגות הנאשם, ניתן לומר שאם ישוחרר, לא יתייצב הנאשם פעם נוספת לשם נשיאת עונש המאסר בתיק זה.

כמו כן, המזכירות תעביר העתק החלטה זו אל באי כוח המאשימה והנאשם וכן לסנגוריה הציבורית לאלתר.

הדיון הקבוע ליום 10.07.2019 - מבוטל בזאת.

ניתנה היום, י"ז סיוון תשע"ט, 20 יוני 2019, בהיעדר הצדדים.